

Sygn. akt IV CNP 24/09

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 sierpnia 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Gerard Bieniek (przewodniczący)

SSN Antoni Górski (sprawozdawca)

SSN Marek Sychowicz

w sprawie ze skargi pozwanej
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w O.
z dnia 7 listopada 2008 r., sygn. akt [...]
z powództwa "J." Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
przeciwko J.S.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 sierpnia 2009 r.,

**oddala skargę, odstępuje od obciążenia pozwanej kosztami
zastępstwa prawnego na rzecz strony powodowej.**

Uzasadnienie

Sąd Rejonowy w G. wyrokiem z dnia 30 kwietnia 2008 r. oddalił powództwo „J.” Spółki z o.o. przeciwko J.S. o zapłatę 3.283,38 zł. z odsetkami umownymi z tytułu reszty należności z umowy zawartej w dniu 5 listopada 2005 r. o wykonanie i zamontowanie w jej domu okien, uznając, iż powódka skutecznie odstąpiła od tej umowy z racji na to, że okna miały wady istotne.

Sąd Okręgowy w O. wyrokiem z dnia 7 listopada 2008 r. zmienił wyrok Sądu Rejonowego i zasądził dochodzoną należność, tyle tylko, że z odsetkami ustawowymi, oddalając żądanie przyznania odsetek umownych, jako nieusprawiedliwione.

Powódka wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego. W jej ocenie został on bowiem wydany z rażącym naruszeniem art. 535 k.c. w zw. z art. 535¹ k.c. w zw. z art. 8 ust. 4 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 141, poz. 1176) – dalej: „ustawa”, art. 488 § 2 k.c. oraz art. 176 Konstytucji i art. 233 § 1 k.p.c.

Powodowa spółka wniosła o odrzucenie bądź o oddalenie skargi na koszt powódki.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Podstawą wydania rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego na niekorzyść powódki było przyjęcie ustalenia, że tylko część zamontowanych przez powodową Spółkę okien ma usterki (11 na ogólną ilość 29), przy czym usterki te nie mają charakteru wad istotnych, a tylko takie mogły, zgodnie z art. 8 ust. 4 ustawy, usprawiedliwiać odstąpienie przez powódkę od umowy. Skoro zatem powodowa Spółka wykonała zamówienie, należy jej się zapłata umówionej ceny.

Spór w niniejszej sprawie koncentrował się wokół kwestii czy - mówiąc słowami art. 8 ust. 4 ustawy - niezgodność wykonanych przez powódkę okien z treścią umowy jest, czy nie jest istotna. To zaś zwalnia Sąd Najwyższy od badania czy zaskarżony wyrok jest sprzeczny z jeszcze innymi, powołanymi przez pozwaną w skardze przepisami, ze względu na to, że mogło to mieć jedynie pośredni wpływ na treść rozstrzygnięcia, a skarżąca – nie zachowując należytej

przejrzystości konstrukcji skargi - dokonała pomieszczenia podstaw skargi ze wskazaniem przepisu prawa, z którym kwestionowany wyrok ma być niezgodny.

Przesądzenie zasadniczej kwestii, tj. charakteru niezgodności wykonanego przez powódkę dzieła z treścią umowy jest w dużej mierze sprawą ocenną. Rozbieżności rozstrzygnięć Sądów obu Instancji wynikały przede wszystkim z odmiennej oceny materiału dowodowego, zwłaszcza zaś opinii występujących w sprawie biegłych. Pośrednio przyznaje to zresztą sama skarżąca, wskazując w sposób niedopuszczalny art. 233 k.p.c., jako jeden z przepisów, który naruszono przy wydawaniu kwestionowanego wyroku (por. sformułowany w art. 424⁴ zd. drugie k.p.c. zakaz powoływania zarzutów dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów jako podstawy skargi). W orzecznictwie panuje jednolity w zasadzie pogląd, że rozumienie pojęcia „niezgodność z prawem” ma - w ramach instytucji skargi z art. 424¹ K. p. c. o stwierdzenie takiej niezgodności – charakter autonomiczny, który musi uwzględniać istotę i charakter sprawowania władzy sądowniczej, w tym zaś przede wszystkim szeroki zakres swobody przy interpretacji stosowanego prawa. W związku z tym przyjmuje się, że za orzeczenie niezgodne z prawem można uznać tylko takie, które jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo zostało wydane w wyniku rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej (por. przykładowo: wyroki Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2007 r., I CNP 71/06, z dnia 3 grudnia 2008 r., V CNP 82/08, z dnia 5 września 2008 r., I CNP 27/08, czy z dnia 14 lutego 2007 r. II CNP 70/06 i przytoczone w tych judykatach dalsze orzeczenia). Kierując się takim rozumieniem pojęcia „niezgodności z prawem” nie można przyjąć, aby Sąd Okręgowy, dokonując w zaskarżonym wyroku wykładni art. 8 ust. 4 ustawy, naruszył ten przepis w sposób rażący czy oczywisty przez to, iż ocenił, że stwierdzone usterki okien zamontowanych przez powódkę nie miały charakteru istotnej niezgodności z treścią zawartej przez strony umowy. To zaś jest wystarczające do stwierdzenia niezasadności wniesionej skargi (art. 424¹¹ § 1 k.p.c.). Na marginesie warto zwrócić uwagę, iż, z racji na występowanie usterek, pozwana mogłaby - jak się wydaje - dochodzić innego uprawnienia z art. 8 ust. 4

ustawy, tj. domagać się stosownego obniżenia wynagrodzenia należnego powódce, czego jednak nie uczyniła.

Uwzględniając charakter sporu, Sąd Najwyższy na podstawie art. 102 k.p.c. odstąpił od obciążania pozwanej kosztami zastępstwa prawnego na rzecz powódki.